

lovaného P. byl kvalifikován jako zločin loupeže podle §§ 70, 344, 349 odst. II. tr. zák.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti jest přiznati oprávnění. Ze zjištěného skutkového stavu plyne, že obžalovaný P., jenž svůj revolver odevzdal druhému spolupachateli, který dosud střelné zbraně neměl, učinil tak za tím účelem, aby zbraně v případě potřeby bylo použito. Když obžalovaný P. zadržel prchajícího G., učinil tak zřejmě proto, aby G. nemohl přivolati pomoc a překaziti dokonání loupeže. Poněvadž se všichni spolupachatelé vrhli na G. a obžalovanému P. bylo známo, že jeho společníci jsou ozbrojeni střelnými zbraněmi, jest zřejmo, že souhlasil s tím, že ve chvíli, pro zdar loupeže tak nebezpečné, bude střelných zbraní použito. Souhlasu tomuto nasvědčuje zejména zjištěná skutečnost, že obžalovaný P., získav sám zbraň lepší, dal přímo před činem svůj revolver pachateli dosud střelnou zbraní neopatřenému, a že přes to, že při provádění loupeže G. byl zastřelen, odnesl odcizené věci a tak loupež dokonal. Poněvadž není pochybnosti o tom, že všichni obžalovaní spáchali čin dohromady a společně, byl čin jejich správně posuzován s hlediska § 70 tr. z. . V případě tomto jest čin všech spolupachatelů jediným celkem, za nějž odpovídá každý společník jako za čin vlastní. Ke spolupachatelství se nevyžaduje, aby činnost každého spolupachatele byla stejnorodá, rovnocenná a stejně obsažná, a jest lhostejno, jakou individuální činnost jednotliví pachatelé vykonali. Nezáleží tedy na tom, že obžalovaný sám smrtelnou ránu na G. nevystřelil. Jestliže za tohoto stavu věci porotci odpověděli na pátou právní otázku záporně, mýlili se a jestliže soud porotní na základě záporné odpovědi na tuto otázku kvalifikoval čin obžalovaného jako zločin loupeže podle § 70, 344 tr. z., zavínil zmatek podle § 385 bod 1 b) tr. ř. Bylo tudíž zmateční stížnosti veřejného žalobce, tento zmatek uplatňující vyhověno, rozsudek soudu porotního v této části zrušen a čin obžalovaného kvalifikován jako zločin loupeže podle § 70, 344, 349 odst. II. tr. z. .

Čís. 4380.

Státní zastupitelství, vytýkajíc (nesprávně odvoláním), že soud povolil podmíněné odsouzení, ač bylo vzhledem k předchozím trestům vyloučeno, předpokládaje omylem zachovalost obžalovaného, nedoličuje zmateční stížnost po zákonu, opírá-li ji výlučně o správný, avšak teprve s oním opravným prostředkem předložený trestní lístek.

(Rozh. ze dne 27. února 1932, Zm II 245/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení odvolání, správně zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku

krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 15. května 1931, pokud napadla rozsudek ve výroku o podmíněném odsouzení. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Včas opovězené a provedené odvolání veřejného obžalobce odporuje výroku napadeného rozsudku, že se trest obžalovanému podmíněně odkládá se zkušební dobou dvou let. Uplatňujíc jen, že jest podmíněný odklad výkonu trestu podle § 2 zákona čís. 562/1919 vyloučen, an byl obžalovaný rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 7. prosince 1926 odsouzen pro zločin krádeže, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a od výkonu tohoto trestu neuplynulo ještě 10 let, a vytýkajíc takto rozsudku jen porušení velícího předpisu, je tato část opravného prostředku v pravdě zmatečnými stížnostmi, arciť neodůvodněnou. Onou výtkou není po zákonu dolíčen zmatek čís. 11 § 281 tr. ř., protože uplatňované skutečnosti nejsou zjištěny napadeným rozsudkem, jenž naopak — třebaže v rozporu s povšechnými poukazy ve spisech, že byl obžalovaný již trestán — předpokládá zachovalost obžalovaného. Není jí ani dolíčen zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř., ano není uvedeno, o který výsledek hlavního přelíčení neb i jen o kterou listinu, uloženou ve spisech, jež byly po ruce nalézacímu soudu a v nichž je poukaz na nyní tvrzený předchozí trest, opírající se skutková tvrzení, jež jsou podkladem výtky. Naopak tvrzení ta opírající se výlučně o trestní lístek, který však byl soudu předložen teprve s opravným prostředkem a jehož obsah je tudíž novotou, k níž ve zrušovacím řízení přihlížeti nelze. Proto bylo v této části odvolání, správně zmatečnými stížnostmi jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 4381.

»Shromážděním« jsou nejen schůze, při jichž svolání a pořádání bylo dbáno určitých formalit, nýbrž i seskupení více osob třeba z jiné příčiny nebo náhodou na témže místě prodlévajících, použije-li kdo této příležitosti k činnosti téže povahy, jaká se vyvíjí na schůzích (shromážděních) obvyklým způsobem svolaných.

V takových případech je svolavatelem (pořadatelem) shromáždění, kdo lidi na dotčeném místě seskupené přiměje k tomu, aby, setrvávajíce tam, věnovali mu pozornost, a koná shromáždění ten, kdo pak promluví k nim o té či oné věci.

Pořádání a konání shromáždění po rozumu §§ 3, 19 shrom. zák. lze spatřovati i v tom, že kdo zastavil průvod úřadem povolený a promluvil k němu, třebaže o jiných věcech než politických.

(Rozh. ze dne 1. března 1932, Zm II 259/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnými stížnostmi obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uh. Hra-